

Daklozen die van de daken schreeuwen

Theater Antigone en Théâtre National de Bruxelles trekken met Maxim Gorki ten strijde tegen armoede. Hun 'Nachtasiel' zal schreeuwen als het moet.

[Gilles Michiels](#)

Regisseur Raven Ruëll en dramaturg Tom Dupont willen twee dingen. Eén: de onverschilligheid tegenover armoede aanklagen. Twee: een positief politiek discours over daklozen bepleiten. Daarvoor zullen ze alle middelen uit alle kasten halen.

De ene dakloze strompelt in trainingspak luid lallend het podium op. Een volgende deconstrueert met klodders bierschuim in de baard het kapitalisme. Een meisje ligt bebloed op scène. Deze daklozen zijn in alle opzichten extreem. Dat ze wel typetjes lijken, met hun pruiken en verkleedkieren? Dat mag je niet denken, denk je dan. De personages willen het in je strot duwen: wij zijn geen getal uit een statistiekje. Onze problemen zijn echt.

Als voorbereiding voor *Nachtasiel* werkte Dupont een jaar in de nachtopvang, zijn veertien acteurs gingen op straat het gesprek aan met daklozen. Hun problematiek werd in een knappe scenografie gegoten, een ruimte tussen binnen en buiten, een openbaar, thuisloos forum waarin iedereen zijn plaats roepend wil opeisen. Er is opvallend weinig dialoog in *Nachtasiel*.

In de snelle opeenvolging van monologen en tirades schuilt de sterkte en de zwakte van de voorstelling. Enerzijds maakt ze het stuk chaotisch en schijnbaar stuurloos. Het helpt bovendien niet dat de boventiteling – enkele acteurs spreken Frans – geregeld wegvalt. Gelukkig weet *Nachtasiel* dat gebrek aan lijn ingenieus te thematiseren: de bedelaar uit de ene scène heeft zich een seconde later al verkleed. Zonder thuis en identiteit zijn de daklozen gedoemd tot een rollenspel in een theater dat niet van hen is.

Zo wordt *Nachtasiel* een terecht ongemakkelijke voorstelling die *less is more* finaal aan haar laars lapt. En ons tierend, huilend en zuipend een geweten schopt.